

[Viggo Starcke.]

sit jordspørgsmål, er et underudviklet land, og at de lande, der ikke mærker underudviklingen så stærkt, fordi de har en industri, dog alligevel har problemet liggende nedenunder sig.

Vi har i de senere år set disse problemer komme frem til den politiske revolutionære overflade i Ægypten, i Persien, i Argentina, i Kina, i Japan og i Korea. Overalt er det de samme problemer, som møder én, således som det omhyggeligt gennemgås i De Forenede Nationers bog.

Den 12. maj i år, altså for få dage siden, skrev Erling Bjøl en artikel i „Information“, hvor han peger på de problemer, som ligger bag de store vanskeligheder i Nordafrika, nemlig de franske godsejere, som hidtil i forpagtningsafgift af jorden dér har fået 80 pct. af produktionen, så at kun en femtedel blev overladt til dem, der udførte arbejdet. Nu har den franske stat foreslået reformer, hvorefter forpagtningsafgiften skal nedsættes fra 80 til 50 pct., hvilket er et fremskridt, selvom 50 pct. endnu er en forfærdende høj afgift.

Befolkningen i Algier er under det franske styre i de sidste godt hundrede år steget fra 1½ til 8½ mill. mennesker, og derfor er jordproblemet blevet mere akut. I Erling Bjøls artikel står følgende, som jeg gerne vil have lov at citere:

„For de europæiske kolonister besidder en uforholdsmæssig stor del af jorden, og den bedste jord, siger nationalisterne.“

Den franske stat har sat store summer ind på at udvikle overrislingen af den frugtbare jord i Algier, og herom siger Erling Bjøl følgende:

„Dette har igen medført, at jorden indenfor overrislingsperimeteren er steget kraftigt i pris, og det er denne samfundsskabte værdi, som den franske stat nu vil indkassere til fordel for de fattige muhamedanske bønder.“

Dette er en så stor konstruktiv tanke, at den må nævnes, når der foreligger et forslag om finansiel hjælp til de underudviklede lande, men desværre er den sidste reform hidtil blevet saboteret af de franske jordejere og de franske embedsmænd i Algier.

For 20 år siden stod der i „Dansk Missionsblad“ et brev fra en missionær i Afrika, hvori han bl. a. skrev:

„Ved I, hvad negrene siger om os hvide?

De siger: „Dengang den hvide mand kom til Afrika, da havde han biblen i sin hånd, og vi havde jorden. Nu har vi biblen, og han har jorden.““

Se, dér ligger det fundamentale problem, som der skal røres ved.

I „Berlingske Tidende“ for i dag står der, at Singapore og Singapores problemer nu synes at rykke ind i en lige så faretruende udvikling som Cypersproblemet. Det var englænderne, ganske specielt Sir Stamford Raffles, som skabte Singapore lige efter Napoleonskrigene, da han var guvernør på Java; efter at Java var blevet leveret tilbage til hollænderne, så han, at Singapore lå rigtigt som handelscentrum, og ved nogle mesterlige diplomatiske forhandlinger lykkedes det Raffles at erhverve denne lille ø.

Han byggede derefter Singapore op på den politik under ingen omstændigheder at tage jorden fra de indfødte, men lægge en jordrenteafgift på jorden, under ingen omstændigheder at lægge handelen og skibsfarten hindringer i vejen, men gøre Singapore til en frihavn. Jeg vil gerne have lov til at citere et par ord af Sir Stamford Raffles selv. Han skrev:

„Jeg har gjort Singapores havn til en frihavn, og dens handel står åben for alle nationers skibe, uden told, ens for alle. Jeg har gennemført et beskatningssystem, uden at der betales nogen som helst skat af handel og omsætning.“

Det var det, der skabte Singapores enorme omsætning. I dag har englænderne ødelagt systemet, og i dag møder de den samme utilfredshed hos den indfødte befolkning.

Da Sir Stamford Raffles vendte hjem til England som en syg, nedbrudt mand — han var endnu kun i fyrrerne — blev han mødt, i stedet for med taknemlighed, med anklager, med erstatningsspørgsmål o. lign., og han døde af det i en ung alder og ligger begravet i en lille afsides kirke i Hendon, men senere, da man kunne se, hvad Singapore havde betydet for det engelske imperium og for verdenshandelen, blev der rejst et monument for ham i Westminster Abbey; dér står følgende ord, som i virkeligheden er svaret på de underudviklede landes problem i dag, og som jeg gerne vil have lov til at slutte med at citere:

„Med klogskab, kraft og menneskekær-